

V I Lenin

Brev till RSDAP(b):s Centralkommitté

Kära kamrater!

Inget parti med självaktning kan tolerera strejkbryteri och strejkbrytare i sina led. Det är uppenbart. Och ju mer man reflekterar över Zinovjevs och Kamenevs uttalande i pressen utanför partiet, desto obestridligare blir det att deras handlingssätt utgör strejkbryteri i detta ords fulla bemärkelse. Kamenevs undanflykter på Petrogradsovjetens sammanträde är verkligen någonting simpelt, han är, ser ni, helt överens med Trotskij. Men är det då svårt att förstå att Trotskij *inte kunde*, inte hade rätt, inte fick säga mer inför fienderna än han gjorde.¹ Är det svårt att förstå att partiet gjorde sin *plikt*, då det hemlighöll *sitt* beslut (om nödvändigheten av att gå till väpnat uppror, om att tiden för det är fullt mogen, om en allsidig förberedelse osv) för fienden, att detta beslut *förpliktat* till att i offentliga uttalanden inte blott vältra ”skulden”, utan även initiativet på motståndaren. Endast barn skulle inte kunna förstå detta. Kamenevs undanflykter är helt enkelt bluff. Detsamma måste sägas om Zinovjevs undanflykter. I varje fall hans ”försvars”-brev (till centralorganet, tror jag), som är det enda jag sett (ty den avvikande mening, ”den påstådda avvikande mening” som den *borgerliga* pressen trumpetar om har jag, en CK-medlem, *hittills* inte sett). Ur Zinovjevs ”argument”: Lenin skickade ut sina brev ”*innan* några beslut tagits” och ni protesterade inte. Det är precis vad Zinovjev skriver och han stryker själv fyra gånger under ordet *innan*. Är det då svårt att förstå att man får agitera både för och mot en strejk innan particalen fattat beslut om strejken, men *efter* ett beslut om strejk (sedan ytterligare ett beslut fattats att hemlighålla det för fienden) är det strejkbryteri att agitera mot strejken? Varje arbetare kommer att förstå detta. Frågan om det väpnade upproret har diskuterats i particalen sedan september. Då kunde och *borde* Zinovjev och Kamenev ha lagt fram ett skriftligt uttalande, så att alla hade kunnat se deras argument och så att alla kunnat komma underfund med deras fullständiga förvirring. Att dölja åsikter för partiet en hel månad innan beslutet togs och att distribuera sin avvikande mening *efter* det att beslutet fattats – det är just att vara strejkbrytare.

Zinovjev låtsas inte förstå denna skillnad, inte förstå att sedan centralen fattat beslut om strejk är det endast strejkbrytare som kan agitera mot beslutet inför de lägre instanserna. Varje arbetare kommer att förstå detta.

Men Zinovjev har just agiterat och undergrävt particalens beslut både på mötet i söndags, där han och Kamenev inte fick en enda röst, och även i sitt ifrågavarande brev. Ty Zinovjev har skamlösheten att påstå att ”partiet inte tillfrågats” och att sådana frågor ”inte avgörs av tio personer”. Man tänke sig bara. Alla CK-medlemmar vet att mer än tio CK-medlemmar var närvarande på det avgörande mötet, att *majoriteten av plenum* var närvarande, att Kamenev själv på mötet förklarade att ”detta möte är beslutsmässigt”, att man mycket väl visste att *de flesta* frånvarande CK-medlemmarna *inte var ense* med Zinovjev och Kamenev. Och nu, *efter* CK:s beslut på ett möte som Kamenev erkände vara *beslutsmässigt*, har en CK-medlem fräckheten att skriva att ”partiet inte tillfrågats”, att ”sådana frågor inte avgörs av tio personer”. Det är strejkbryteri i detta ords fulla bemärkelse. Före en partikongress är CK den avgörande instansen. CK har fattat beslut. Kamenev och Zinovjev framträdde inte skriftligt *före* beslutet men började *bestrida* CK:s beslut *sedan* detta hade tagits.

Detta är strejkbryteri i ordets fulla bemärkelse. Sedan ett beslut tagits är *inget* bestridande *tillåtligt*, så snart det gäller en omedelbar och *hemlig* förberedelse av strejken. Zinovjev är fräck nog att nu beskylla *oss* för att ha ”varnat fienden”. Finns det då ingen gräns för

skamlösheten? Vem har i själva verket fördärvat det hela, omintetgjort strejken genom att ”varna fienden” om inte de personer som uttalat sig i pressen *utanför* partiet?

I en tidning, som i *denna* fråga går samman med hela bourgeoisin, uttalar man sig *mot* partiets ”avgörande” beslut.

Om det tolereras, är partiet omöjligt, partiet är krossat.

Att som en ”avvikande mening” beteckna det som Bazarov får reda på och låter trycka i en tidning utanför partiet – det är ett hån mot partiet.

Kamenevs och Zinovjevs uttalande i pressen utanför partiet var särskilt nedrigt också därför att partiet inte öppet kan vederlägga deras *intriganta lögn*: jag känner inte till besluten om tidpunkten, skriver och trycker Kamenev på sina egna och Zinovjevs vägnar. (Efter en sådan förklaring bär Zinovjev fulla ansvaret för Kamenevs hela uppträdande och uttalande.)

Hur kan CK vederlägga det?

Vi kan inte säga kapitalisterna sanningen, nämligen att vi *fattat beslut* om strejken och beslutat att *hemlighålla valet av tidpunkt* för den.

Vi kan inte vederlägga Zinovjevs och Kamenevs smutsiga lögn *utan att skada saken ännu mera*. Den gränslösa nedrighet, det verkliga förräderi som dessa båda personer begått består just i att de utlämnat de strejkandes plan åt kapitalisterna, ty då vi tiger i pressen kan var och en gissa *hur* saken förhåller sig.

Kamenev och Zinovjev *utlämnade* åt Rodzianko och Kerenskij sitt partis CK-beslut om väpnat uppror och om att förberedelserna till det och valet av tidpunkt för det skulle hemlighållas för fienden. Det är ett faktum. Inga undanflykter kan vederlägga detta faktum. Två CK-medlemmar har genom en smutsig lögn *utlämnat* arbetarnas beslut åt kapitalisterna. Svaret härpå kan och måste vara endast ett: att CK omedelbart tar följande beslut:

”CK slår fast att Zinovjevs och Kamenevs uttalande i pressen utanför partiet är strejkbryteri i detta ords fulla bemärkelse och utesluter både ur partiet.”

Det är inte lätt för mig att skriva detta om personer som har varit mina nära kamrater, men jag skulle anse det brottsligt att vackla i denna fråga, ty ett revolutionärt parti som inte straffar strejkbrytare på ledande platser *går under*.

Frågan om det väpnade upproret har inte *avförts* från dagordningen, den har inte avförts av partiet, även om den uppskjutits för lång tid genom att strejkbrytarna utlämnat saken åt Rodzianko och Kerenskij. Men hur skall man kunna förbereda sig till väpnat uppror och planera det ifall man i sin mitt *tolererar* ”framstående” strejkbrytare? Ju mera framstående, desto *farligare*, desto ovärdigare att ”förlåta”. On n'est trahi que par les siens, säger fransmännen. Endast en av de *egna* kan bli förrädare.

Ju mera ”framstående” strejkbrytarna är, dess nödvändigare är det att genast straffa dem med uteslutning.

Endast så kan man sanera ett arbetarparti, rena det från ett dussintal karaktärlösa intellektuella, sluta revolutionärernas led fastare samman, bjuda stora och väldiga svårigheter spetsen och *gå tillsammans med de revolutionära arbetarna*.

Vi kan inte publicera sanningen, nämligen att Zinovjev och Kamenev *efter* CK:s avgörande sammanträde hade fräckheten att på söndagssammanträdet kräva en *omprövning*, att Kamenev

skamlöst ropade ”CK har blamerat sig eftersom den ingenting gjort under en veckas tid” (jag kunde inte vederlägga det, ty man fick inte tala om *vad som verkligen hade gjorts*), medan Zinovjev med oskyldig min föreslog den av mötet förkastade resolutionen: ”Att inte gå till aktion förrän man rådgjort med de bolsjeviker som den 20 oktober skall anlända till sovjetkongressen.”

Man tänke sig bara: sedan *centralen* avgjort frågan om strejken föreslår man ett möte med lägre partiskikt att uppskjuta den och överlämna den (till kongressen den 20 oktober, men kongressen blev sedan uppskjuten ... zinovjevsmännen tror på lieberdanare), överlämna den till en *sådan* instans som partistadgarna inte känner till, som *inte* har någon makt över CK och som inte känner till Petrograd.

Och *efter detta* har Zinovjev alltjämt fräckheten att skriva: ”Så stärker man knappast partiets enhet.”

Kan det kallas annat än hot om splittring?

Jag svarar på denna hotelse att jag tänker gå till grunden med saken, att jag skall tillkämpa mig frihet att tala till arbetarna och att jag *till varje pris* kommer att brännmärka strejkbrytaren Zinovjev som strejkbrytare. På hotet om splittring svarar jag med att förklara krig till det yttersta, för båda strejkbrytarnas uteslutning ur partiet.

Ett fackförbunds styrelse har efter *månadslånga* debatter beslutat att en strejk är oundviklig, att tidpunkten hemlighålls för ägarna. Sedan går två styrelsemedlemmar till *lägre* organisationer för att bestrida beslutet men misslyckas. Då går de båda till pressen och utlämnar genom en smutsig lögn styrelsens beslut åt kapitalisterna, undergräver härmed strejken åtminstone till hälften eller förhalar den till en sämre tidpunkt och varnar fienden.

Det är strejkbryteri i ordets fulla bemärkelse. Och därför fordrar jag att båda strejkbrytarna utesluts och förbehåller mig rätten (med hänsyn till deras hotelser om splittring) att publicera *allt* så snart detta blir möjligt.

Skrivet den 19 oktober (1 november) 1917

Publicerat ffg i *Pravda* nr 250, den 1 november 1927

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 34, s 423-427

Not

---

¹ Syftar på ett tal (”Svar på ett rykte”) som Trotskij höll i Petrogradsovjeten den 18 oktober